

FALL of the BEASTS

ASPIRIT
ANIMALS

TOTEMDYRENE'S FALD • BOG 4

FLAMMEBØLGEN

JONATHAN AUXIER

På dansk ved Peter Vinum

★ ★
Alvilda
★

EURA

Trunswick

Grønnehavn

Okaikee

Concorba

AMAYA

ERDAS

SPIRIT ANIMALS – TOTEMDYRENE'S FALD BOG 4: FLAMMEBØLGEN

er oversat fra engelsk efter

SPIRIT ANIMALS – THE BURNING TIDE

af Peter Vinum

Copyright © 2016 by Scholastic Inc. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc.

557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc. All rights reserved.

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Tekstredaktion: Nete Harsberg

Omslag: SJI Associates, Inc. og Kirsten Geise med illustration af Angelo Rinaldi

Erda's-kort: Michael Walton

Bogen er sat med Times New Roman PS og ITC Novarese LT CE

af BogGrafisk v/Birgitte Herkild

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771656411

www.alvilda.dk

FRA STJERNERNE

Himlen faldt ned.

Det var begyndt syv måneder forinden. Gorillastammens ældste skulle netop til at gå i gang med det sidste festmåltid, da han opdagede noget på himlen over sig – en lille lysplet, der brændte deroppe. Men ulig de stillestående stjerner bevægede denne plet sig direkte mod Erdas.

Det skete for længe siden. Dengang Kovo end ikke havde et navn.

Han kunne huske, hvordan hele stammen holdt op med at spise og stirrede op mellem de mørke trætoppe. Alle tænkte det samme ...

Himlen faldt ned.

”Hvad?” spurgte Kovos mor på tegnsprog med sine sorte gorillahænder.

Stammens ældste rynkede sine grå øjenbryn og gjorde tegn med hænderne: ”Ved ikke.”

En bekymret brummen gik gennem flokken. Det var

første gang, Kovo eller nogen som helst anden havde oplevet stammens ældste tilkendegive, at der var noget, han ikke vidste. Normalt ville en sådan indrømmelse medføre døden – stammens andre sølvrygge ville angribe ham og tage hans plads – men de var, ligesom Kovo, tryllebundet af lyset på himlen.

Kovo vidste, at deres land var omringet af et enormt hav af stjerner, som kredsede i deres egne baner. Men nu havde den brændende plet brudt harmonien og udstukket en helt særegen kurs.

Hver nat samledes Kovos stamme for at betragte lyspletten, og hver gang forekom den dem større og mere lysende. Snart kunne de se pletten selv ved dagslys. Det stod klart for dem, at dette brændende stykke himmel havde retning mod deres land.

Junglens andre dyr havde også bemærket, at himlen faldt ned. Kovo havde set flere vildsvineflokkede samle sig for at betragte den faldende plet. Mod øst kunne han høre falkene skræppe nervøst, mens de kredsede i en bred bue på himlen. Kovo kunne ikke kommunikere med de andre dyr, men alligevel forstod han betydningen af falkenes skrig: De fortalte, hvor det brændende stykke himmel ville lande.

Det var et sted, Kovo udmærket kendte. Et sted, enhver skabning kendte til.

Træet.

Træet var helligt. Dets rødder strakte sig ud til alle verdenshjørner. Hvert eneste græsstrå, hvert eneste bankende hjerte, udsprang fra træet. Og nu styrtede himlen ned imod det.

Kovo kunne huske, at han havde spekuleret på, hvad der ville ske, når det brændende stykke ramte træet. Noget som dette var aldrig sket før.

Sølvryggene i Kovos stamme samlede sig. De ville sende én hen til falkene. Én, som skulle vende tilbage og berette om det, der faldt. Det skulle være en ung gorilla, som kunne bevæge sig hurtigt fra træ til træ. Én, de vidste ikke ville fare vild eller blive distraheret af det, der ventede på den anden side af junglen. De valgte Kovo.

Det var en stor ære. Og før Kovo tog af sted, begyndte stammens ældste at synge for ham. Det lød som en blid kurren i natte luften. En efter en tilsluttede de andre sig, og deres stemmer samlede sig i en klang, der var skønnere end nogen, Kovo nogensinde havde hørt eller ville komme til at høre igen.

Kovos mor stemte i som den sidste. Hendes hænder fandt hans, og hun pressede sin snude ind mod Kovos. Den dag i dag kunne han stadig huske hendes duft.

Kovo forlod sikkerheden under trækronerne og begav sig af sted til stedet, hvor himlen ville lande. Verden var et enormt kontinent med jungler og klitter og bjerge og sne-landskaber, og alt var forbundet med hinanden. Undervejs så han andre dyr, der bevægede sig i samme retning: en løve fra savannen, en blæksprutte fra svovldeltaet, en slange fra de trøstesløse moser og endda en isbjørn fra de højtliggende gletsjere. Normalt ville Kovo have angrebet de andre dyr – eller de ville have angrebet ham – men det virkede, som om de alle var her af samme grund.

Endelig var Kovo og de andre dyr nået op på toppen af et højt bjerg, der var tæt bevokset af mærkværdige planter. Der var tusindvis af dyr af forskellige arter her, og de var alle sammen kommet for at bevidne hændelsen. Træerne var lave, og man kunne ikke klatre i dem, men de var tungt belæssede med frugter. Kovo kendte dog ikke de frugter, der voksede her, så han spiste ikke nogen af dem.

Til sidst nåede han hen til træet. Det stod inden i et udhulet bjerg og havde en umådeligt høj stamme. De enorme, frodige grene strakte sig stærke og sølvskinnende ud i alle retninger. Kovo kunne fornemme, at træets livgivende rødder hviskede i den frugtbare jord under ham. Han kravlede op på en stor, mosbegrøet kampesten og løftede blikket mod den faldende himmel. Herfra kunne han skue ud over landet, tusindvis af kilometer i enhver retning.

Efterhånden var det brændende stykke himmel så stort og varmt som en sol. Efter sig havde det en hale af flammer, der lignede en flænge i selve atmosfæren. Det styrtede imod træet med en torden, som genlød i skoven omkring Kovo. Mange af dyrene blev skrækslagne og flygtede. Kovo blev også bange, men han blev stående. Pelsen på hans arme prikkede af forventning. Han holdt vejret.

Og så landede himlen.

Kovo holdt hænderne op for øjnene, da det enorme stykke himmel bragede igennem træets grene og skar dybt ind i stammen. Da det endelig ramte jorden, var det med en kraft, der lå ud over Kovos fatteevne.

På et splitsekund blev alle træerne omkring ham bøjet til

siden, som var de græsstrå, Kovo havde trådt under fode. Lyden – hvis det da var en lyd – var så høj, at Kovos hørelse blev sat ud af kraft. Hans hoved blev fyldt med en knusende trommen, der truede med at splitte hans kranie ad. Jorden under Kovo hævede og sænkede sig og kastede ham baglæns.

Og så kom uvejret.

Ved sammenstødet ramte en eksplosion af blændende lys Kovo og brændte hans øjne gennem øjenlågene. Himlen blev indhyllet i vind og ild, og alt omkring ham stod i flammer. Det var, som om et lyn var slået ned og hærgede området.

Kovo huskede ikke, at han var landet igen – for i det næste øjeblik sortnede det for hans øjne.

Da han vågnede, var det som at genopstå fra de døde. Der steg damp op fra den afsvedne jord, der brændte den ene side af hans ansigt. Himlen over ham var et hvirvlende mørke, der skyggede helt for solen. Kovo skubbede sig op på knoerne. En afskyelig, sort væske, der havde dannet en pyt under ham og dækkede hans pels, gav ham voldsom kvalme. Han kunne mærke sine knogler protestere voldsomt, da han rørte på sig, og han tænkte på, hvor mange af dem der mon var brækkede.

Kovo rejste sig for at kigge ud over skoven. Men der var ingen skov. Træerne var væk. Klipperne var væk. Jorden var forvandlet til et enormt, rygende krater.

Han kiggede over mod det sted, hvor himlen var landet.

Træet stod der stadig – som det havde gjort siden tidernes

morgen – men stammen var forvreden og flænget, og der var en revne ned igennem midten, hvor himlen var slået ned.

Kovo kunne stadig mærke, at træet var i live og bevægede sig under jorden, men noget ved det var forandret.

Og træet var ikke det eneste, der var forandret. På trods af sine skader følte Kovo sig på en eller anden måde stærkere og mere klarsynet end før. Han kravlede hen over den dampende jord til kraterets højeste punkt.

Ødelæggelse. I miles omkreds. Enorme, sorte revner gennemskar jorden, og allerede nu kunne han se vandet flyde ind i tomrummene, så jorden skiltes ad og landområderne blev skubbet fra hinanden. Det trak op til uvej, og intuitivt vidste han, at hans stamme var væk. Måske havde andre dyr fra fjernere lande overlevet nedslaget, men Kovos jungle eksisterede ikke længere.

Den unge gorilla spilede næseborene ud og kneb øjnene sammen. Han havde lyst til at banke sig på brystet, til at brøle og rase. Men hvem ville høre hans skrig? Han var alene.

Kovo vendte sig ved lyden af et hvæsende *prust* i nærheden. Nogle sten blev skubbet til side, og han så snablen fra en enorm elefant bryde frem fra jorden. Sort væske dryppede fra elefanten, der ligesom ham havde overlevet nedslaget. Han hørte flere lyde, og snart dukkede flere overlevende frem.

De var 15 i alt.

Ligesom Kovo så dyrene forandrede ud – de var stærkere og større end før. Kovo og de andre begav sig langsomt hen

imod træet, der stod i midten af det rygende krater. Tingen, der var faldet ned fra himlen, havde gravet sig dybt ned i jorden og efterladt sig et spor af den uhumske, sorte væske.

Flere af dyrene var ikke i stand til at foretage nedstigningen – eller også var de for bange – men Kovo måtte se det. Han var blevet sendt ud af sin stamme, af den ældste gorilla og af sin mor, for at se den faldende himmel, og han havde tænkt sig at fuldføre sit hverv.

Han nærmede sig flængen i træstammen. Stammen så så skrøbelig ud, og han var bange for, at den ville falde fra hinanden ved hans berøring. Men da han tog fat i den ulmende bark, kunne han mærke træet røre på sig – det kæmpede imod sin egen ødelæggelse og tvang sig selv til at vokse igen.

Himlen var styrtet direkte gennem stammen og havde skåret et dybt hul i jorden. Det gik stejlt nedad, og det var svært at få fodfæste, men Kovo følte sig stærk og adræt. Snart måtte selv falken og svanen give op, men Kovo fortsatte.

Til sidst nåede han ned til bunden af hullet dybt inde i træets rødder. Det var en lille smule større end det løvdækkede område, hvor hans stamme indtog deres måltider.

Der var så mørkt i hullet, at Kovo knap nok kunne skimte sin egen hånd. Men røddernes sølvskær var dog så kraftigt, at han kunne se det, han ledte efter. Dybt nede i jorden havde noget stort og rundt sat sig fast.

Det lignede en sten, men det bestod af en substans, Kovo aldrig før havde set. Noget, der var stærkt nok til at skære sig igennem selve verden.

Kovo gispede. Noget bevægede sig under overfladen. Noget skælvede som et bankende hjerte. Indeni var der noget levende, der prøvede at komme ud. Kovo trådte et skridt tilbage, mens han stirrede på tingen under sig, og så skyllede erkendelsen ind over ham.

Det var ikke et stykke af himlen.

Det var ikke en sten.

Det var et æg.

JÆGER OG BYTTE

Den hætteklædte mand bevægede sig som en skygge i måneskinnet. Hans hud var usandsynligt bleg. Langs hans tinding og hals løb violette, tynde blodårer, der dirrede lige under huden. Mandens øjne lignede ikke et menneskes. Pupillerne var så store, at der nærmest ikke var plads til noget hvidt i øjet. ”Og disse rejsende,” sagde han utålmodigt. ”Hvor er de nu?”

”Det ved jeg ikke, herre!” skreg Hazeel med skælvende stemme. ”De var kun i havn en enkelt nat for at skaffe forsyninger og frisk vand.” Hazeel kunne kun tale med besvær. Han hang i anklerne ud over kanten af stenmolen. Der var bundet et tov om hans fødder, og tovet var slynget op over en trisse, der var beregnet til at laste og losse skibe, så han nu hang og dinglede ud over vandet. Under ham slog de store, hvidtoppede bølger mod molen. Han havde hængt sådan i timevis nu, og luften var blevet koldere, efterhånden som solen dalede på himlen. ”M-m-men, herre,” fremstammede han. ”Jeg er blot en ydmyg havnefoged.”

”Det er ikke det eneste, du er,” sagde den hætteklædte mand og trak en af sine læderhandsker af. Hazeel kunne ane tatoeringen, der strakte sig hen over håndryggen på ham. Det var hans totemdyr. ”Du er det sidste levende menneske, der har set dem, jeg søger.” Et modbydeligt smil bredte sig på mandens læber. ”Og hvorvidt du *fortsætter* med at være levende, afhænger helt af din ven deroppe.”

Hazeel kiggede op på den sølvpelsede rotte, der sad på trissen og gnavede i den knude, der holdt ham oppe. Rotten var Hazeels totemdyr, Poe. Hans eneste ven. Bortset fra at Poe ikke længere tilhørte ham. Den hætteklædte mand havde gjort noget ved rotten, inficeret den med en slags sprællende, sort parasit, så båndet var kappet mellem Hazeel og hans totemdyr ... og nu var dyret underlagt den hætteklædte mands vilje.

Hazeel sank en klump. En sveddråbe løb ned ad hans pande, selvom det var koldt. Poe gnavede grådigt i tovet, der allerede var begyndt at knirke under Hazeels vægt. Et par tråde mere, og så ville Hazeel styrte i døden.

”Disse rejsende,” sagde den hætteklædte mand. ”Havde de totemdyr med sig? En falk og en løve og en svane?”

”Jeg så ingen dyr, herre,” sagde Hazeel. Men så besluttede han sig for, at den bedste taktik alligevel var at fortælle manden det, han tydeligvis gerne ville høre, så han skyndte sig at tilføje: ”Men det ville ikke overraske mig! De skjulte noget, det var helt sikkert. Hele besætningen bar røde kåber og masker, der skjulte deres ansigter. Og de betalte med sølvbregner – Zourtzis møntfod.”

Den hætteklædte mand fæstnede sit mørke blik på Hazeel. ”Og hvilken retning sejlede de i?”

”De sejlede sydpå. Med kurs mod Frosthavet.” Hazeel rystede på hovedet. ”Jeg advarede dem om, at de ville lide skibbrud i det iskolde vand, men de lyttede ikke.”

Den hætteklædte mand nikkede. Han var tilfreds med oplysningerne. Han vendte sig mod et besætningsmedlem, der stod bag Hazeel, og knipsede med fingrene. ”Last skibet med friske forsyninger. Vi sejler mod Frosthavet. I aften.” Besætningsmedlemmet, der var klædt i en grøn kåbe, bøjede hovedet og skyndte sig så af sted for at gøre, som der var blevet befalet.

Hazeel kiggede på de øvrige besætningsmedlemmer. De var alle ikklædt lasede, grønne kåber. Et kort øjeblik blev han forvirret, for det var ikke grønkåberne, som han kendte dem. De havde blege ansigter og hæslige, sorte mærker, der pulserede i deres pander som orme, der snoede sig lige under huden på dem. Måske var de underlagt den hætteklædte mands vilje, ligesom hans Poe var det. Men da han rettede blikket mod den hætteklædte mand, så han, at også han bar mærket i panden. Var han også en slave af noget, der var endnu mere magtfuldt end ham selv?

Hazeel dinglede lidt frem og tilbage, da endnu en tråd i rebet gav efter for rottens tænder. Han lukkede øjnene og tvang blikket væk fra de skarpe klippesten for foden af molen. ”Jeg har fortalt dig det, du ville vide! Vil du ikke nok sætte mig fri?”

”Du har ledt os i den rigtige retning,” sagde den hætte-

klædte mand. ”Og derfor vil jeg skåne dig.” Han klikkede med tungen, og Poe pilede øjeblikkeligt ned fra tovet og satte sig ved siden af ham, som om det var et nummer, de havde øvet sig på hele livet. Han vendte sig og gik hen imod landgangsbroen, der førte op til dækket på hans skib.

Lettelsen skyllede gennem Hazeel ... lige indtil det gik op for ham, at den hætteklædte mand havde tænkt sig at lade ham blive hængende ud over vandet. ”Og hvad med mig, herre?” råbte han efter manden, hvis skikkelse blev mindre, efterhånden som han fjernede sig. ”Vil du ikke tage mig med? Der kan gå uger, før et skib igen lægger til her.”

”Så må du jo håbe, der snart kommer ét,” råbte manden over skulderen.

”Herre!” skreg Hazeel efter den hætteklædte mand. ”Du finder aldrig det, du leder efter, i det farvand. Det er en skibskirkegård. Selv hvis du vidste, hvor du ville hen, ville det være umuligt at nå dertil uden en navigatør. Du må have hørt historierne om, hvordan kompasnålene opfører sig på Frosthavet. De er sande, de historier. I kommer til at sejle i ring inden solnedgang. Kun jeg kender strømmene. Tag mig med! Så skal jeg vise dig vejen til dem, du leder efter!”

Den hætteklædte mand standsede for enden af molen. ”Et interessant tilbud,” sagde han. ”Men jeg har allerede en navigatør.” Han trak op i kjortlen og rørte ved en tatovering under sin arm. Den lignede en plettet kat. I et lysglimt kom en enorm leopard til syne ved siden af manden. Den kneb sine violette øjne sammen og slikkede sine glimtende hugtænder.

Hazeel var ikke særlig dannet, men han vidste udmærket, hvem det var, der stod foran ham. ”Er det ... Uraza?” hviskede han. ”Den mægtige.”

”Det er nøjagtigt, hvad det er.” Zerif satte sig på knæ og nussede leopardens pels og spiralmærket i dens pande. ”Og hun er min alene.” Hazeel kiggede på Uraza, der stod der med udspilede næsebor. Hendes hugtænder skinnede hvidligt i det svage lys, og hun begyndte at knurre. ”Jeg har ikke brug for din hjælp,” sagde den hætteklædte mand. ”Uraza er en jæger. Hun vil føre os til byttet. Og byttet vil lide døden.”